

Republika Hrvatska
Općinski sud u Makarskoj
Makarska, Kralja Petra Krešimira IV br. 2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Makarskoj, po sucu Angeli Koštro kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Šprese Tarčuki, Istarska br. 5, Makarska OIB: 42734401644 zastupane po punomoćniku Stipi Vuletiću, odvjetniku iz Zagreba protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb OIB: 02535697732 zastupanog po punomoćniku Krunu Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 20. srpnja 2026. godine u nazočnosti punomoćnika tužiteljice Stipe Vuletića, odvjetnika, tužiteljice osobno i zamjenika punomoćnika tuženika Dragana Marina, odvjetnika, dana 27. srpnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I\ Prihvaća se tužbeni zahtjev koji glasi:

1.“ Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 12.3. Ugovora o kreditu broj 9013331831 koji su tužiteljica Špresa Tarčuki, Istarska br. 5, Makarska OIB: 42734401644, kao korisnik kredita i tuženik Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb OIB: 02535697732 kao kreditor zaključili dana 27. 12. 2007. godine, a koja glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,5 % od iznosa kredita“, pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana.

II \ Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici trošak parničnog postupka u iznosu od 1.079,64 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27. srpnja 2026. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dana 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dana 1. srpnja te godine, dok je referentna kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a sve u roku od 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica Špresa Tarčuki podnijela je tužbu protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., radi utvrđenja, dana 02. travnja 2026. godine u kojoj navodi da je tužiteljica s tuženikom sklopila dana 27. 12. 2007. godine Ugovor o kreditu br. 9013331831 na iznos od 166.492,20 kn i to namjenski kredit za kupnju vozila. Navodi da je kredit zaključen na period od 84 mjeseca. Ugovorne strane da su člankom 12.3 ugovorile naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,5 % od iznosa kredita, koja se naplaćuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita. Nadalje, tužiteljica navodi da je predmetni kredit sklopila kao potrošač, te da se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 56. Zakona o zaštiti potrošača obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na naknadu odnosno na ništetnost navedene odredbe ističe da je odredbom čl. 295 ZOO-a propisano da su Opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Navodi da je odredbom čl. 269 ZOO-a propisano da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju a st. 2 propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva, dok je u čl. 270 ZOO-a propisao kada je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva da je ugovor ništeten. Nadalje, tužiteljica ističe da je u vrijeme zaključenja Ugovora na snazi bio ZZP/07 koji je odredbom čl. 96. st. 1. propisao da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecanja na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog sadržaja standardnog ugovora trgovca dok je čl. 102.st.1. ZZP-a propisano da je nepoštena ugovorna odredna ništava. Ističe da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne odnosno po principu „uzmi ili ostavi“. Isti ugovor da sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu od 1,5 % od iznosa kredita ali da u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je određena u tom iznosu. Tužiteljica navodi da je ona kao fizička osoba koja navedeni ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njenom zanimanju niti njenoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti iz čega da proizlazi da ona nema potrebnih pravnih znanja koju su potrebna da bi u takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to za razliku od tuženika koji je sklapanju ugovora pristupio u okviru svoje poslovne djelatnosti. Ističe da ništetnost spornih odredbi ugovor o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u svezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljicom što da je suprotno odredbi čl. 96 st.1. i 2 Zakona o zaštiti potrošača kojim je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač

nije imao utjecaj na njezin sadržaj, dok je prema odredbi čl. 102 st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništava.

U odgovoru na tužbu tuženik prije svega osporava osnov i visinu utuženog potraživanja, a ujedno ističe i prigovor zastare. Navodi da nije točno da bi tužiteljica bila u nepovoljnom položaju prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, te da isti nije pregovarao. Navodi da je tuženik, koji je trgovac prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita, imao određene troškove koji da se pokrivaju tom naknadom, a u pitanju da su razni operativni troškovi i materijalni troškovi kao što su troškovi djelatnika banke koji su uključeni u svakoj pojedinoj fazi odobravanja kredita što uključuje pregovaranje sa strankama, prikupljanje osnovnih podataka o klijentu, davanje potrebnih informacija o vrsti kredita, uvjetima kredita, kreditnoj sposobnosti, dokumentaciji koju je potrebno pribaviti, provjeru te dokumentacije, kreditne zaduženosti kroz baze podataka i slično. Navodi da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naknada za njegovu uslugu na koju tuženik ima pravo sukladno njegovim internim propisima sastavljenim u skladu sa Zakonom o kreditnim institucijama koji uređuje potanje naknade obrade kredita. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu da nije postojalo zakonsko ograničenje predmetne naknade jer da je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju od 13. listopada 2017. propisana zabrana naplate naknade za obradu stambenog potrošačkog kredita koja zabrana se ne odnosi na ugovore sklopljene prije stupanja na snagu navedenog zakona. Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite dopuštena je naknada za obradu kredita te da je preciznije definirana ta naknada. Navodi da je iznos naknade za obradu kredita tužitelju bio poznat odmah prilikom sklapanja ugovora o kreditu i nije bio vezan nekim vanjskim kriterijima koji bi mogli utjecati na njegovu visinu. Navodi da tužiteljica predmetnom tužbom niti ne potražuje sam iznos ulazne naknade, a i da potražuje da isti ne predstavlja iznos koji bi u tolikoj mjeri bio značajan za ravnotežu među strankama, te da slijedom navedenog čl. 12. 3. Ugovora o kreditu ne predstavlja ništetnu odredbu.

U dokaznom postupku ovaj sud je izvršio uvid u knjigovodstvenu karticu (list 5-18), ugovor kreditu broj 9013331831 (list 19-23), otplatnu tablicu (list 24-25), te izveo dokaz saslušanjem tužiteljice u svojstvu parnične stranke (list 44-45).

Cijeneći rezultate dokaznog postupka, kako cjelokupnog tako i svakog pojedinačno, a na osnovi odredbe čl. 8. ZPP-a ovaj sud je utvrdio da je specificirani tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je tužiteljica sklopila sa PBZ bankom ugovor o kreditu 2007. godine za kupnju osobnog automobila. Iznos kredita da je bio 166.455,00 kn na rok otplate od 7 godina, koji kredit je u cijelosti otplaćen. Prije potpisivanja ugovora o kreditu da je tužiteljica isti pročitala te vidjela da je u ugovoru navedeno da se plaća nekakva naknada od 1,5 % od iznosa kredita. Tužiteljica da je pitala na što bi se ta naknada odnosila, ali da joj je službenik banke rekao da to mora platiti kako bi dobila kredit, a obzirom joj je kredit bio potreban, te jer je isi bio povoljan da je pristala na potpisivanje navedenog ugovora iako da nije znala na što bi se točno ta naknada odnosila. Iz iskaza je utvrđeno da tužiteljica u vrijeme dizanja kredita nije bila vlasnica nekog poduzeća niti obrta. Ujedno je utvrđeno da djelatnica banke nije tužiteljici objasnila kako su došli do iznosa od 1,5 %, a da tužiteljica ni na koji način nije mogla utjecati na sadržaj navedenog ugovora o kreditu.

Iskazu saslušane tužiteljice ovaj sud je poklonio vjeru obzirom smatra da je isti iskazivao životno, logično, te u skladu s dokumentacijom koja prileži spisu.

Među parničnim strankama nije sporno da su tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili ugovor o namjenskom kreditu dana 27. prosinca 2007. godine broj 9013331831 na iznos od 166.492,20 kn.

Isto tako nesporna je činjenica da je odredbom čl. 12. toč. 3. predmetnog ugovora o kreditu ugovoreno da je tužiteljica dužna platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,5 % od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2 % sukladno odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.

Naprotiv, sporno je pitanje je li odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja se evidentno odnosi i na naknadu za obradu kredita tzv. ulaznu naknadu nepoštena, a time i ništetna, a ujedno je istaknut prigovor zastare.

Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 81 st. 1 i st. 2, Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, 46/07 i 70/07- dalje ZZP) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članka 87 st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nastavno prema odredbi čl. 84 ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive s time da i odredbom čl. 4 Direktive st. 2. 93/13 EEZ od 05. travnja 1993 godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene

Naime, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego ako su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze odnosno kako bi mogao sagledati koliki će iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

Imajući u vidu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi čl. 295 Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22-udaljnijem tekstu ZOO) i predmetni Ugovori o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“ jer se u takvim ugovorima ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača.

Sud je analizirajući odredbu čl. 12. toč. 3. predmetnog ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza tužitelja kao korisnika kredita platiti naknadu za obradu kredita, pa tako i iznos naknade za obradu kredita, stava da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni odnosno „glavni predmet ugovora“ što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti.

Obzirom da pri ocjeni o tome je li neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora. Naime, Sud Europske unije je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim

uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020 godine utvrdio da je točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe čl. 4. st. 2 Direktive 93/13 EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se stoga naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog i bez kojih to ne bi bio taj ugovor za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera koji ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe svakako se ubraja i odredba o naknadi za obradu kredita i administraciju kredita, jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu iako ulaze u ukupne troškove kredita za potrošače.

Isto tako u presudi broj C-259/19 od 16. srpnja 2020 godine Sud EU je utvrdio da je čl. 3 stavak 2 1 Direktive 93/123 EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

Nadalje, u presudi broj C-84/19, C-229/19 i C-252/19 od 03. rujna 2020 godine Sud EU je utvrdio da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćene iznimkama predviđenim odredbama čl. 4. st. 2 Direktive EEZ ako se tim odredbama ne predviđa niti priroda tih troškova niti usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti nacionalni sud. Stoga analizirajući provedene dokaze ovaj sud je utvrdio da je odredba čl. 2. st. 4. predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve naknade i troškove pa tako i naknadu za obradu kredita, nepoštena ugovorna odredba, a time sukladno čl. 87 st. 1 ZZP-a ništetna iz slijedećih razloga.

Imajući u vidu da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao tuženik, trgovac, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije imao utjecaja na njen sadržaj, u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sud je stava da je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a to tim više što je naknada za obradu kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što korisnike kredita dodatno dovodi u neravnopravan položaj. Naime, za pitanje je li ugovorna odredba pa tako i odredba o tzv. ulaznoj naknadi suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača nije odlučna samo visina te naknade već prvenstveno činjenica da je ta ulazna naknada o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ugovorena od strane trgovca po sistemu „uzmi lili ostavi“, a ujedno je ugovorena u postotku od odobrenog iznosa kredita. Iako je tuženik, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita sasvim sigurno imao određene troškove, u pitanju su razni operativni i materijalni troškovi, kao primjerice trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme i slično, sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva tzv. ulazna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za

obradu kredita nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita.

Naprotiv, ne samo da je ugovorenom tzv. ulaznom naknadom nisu pokriveni, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita obzirom da svi troškovi odnosno trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala i slično, nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, te tužitelju nije jasno niti nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi tzv. ulazna naknada i što se tom naknadom zaista plaća.

Naime, ukoliko bi se iz tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se ujedno pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o kreditima, kao i sama obrada kredita, a što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta.

Ujedno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade s time da su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetu ugovornu odredbu o naknadi za kredit o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost naplaćene i ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja.

Nadalje, bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 03/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine nije odlučno znanje i iskustvo pojedinog potrošača, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kao kreditora, koji se primjenjuju na kredite koji se sklapaju, pa stoga svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi Europskog suda za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači, koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, obzirom da su plaćanja učinjena temeljem nepoštenih ugovorenih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem,

Osim toga treba naglasiti sa tužiteljica u svakom slučaju ima pravni interes za utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi s time da se sukladno odredbi čl. 328 ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, što znači da se na ništetnost može pozvati bilo tko i u bilo koje vrijeme bez vremenskog ograničenja, slijedom čega navedeno ukazuje na neosnovanost istaknutog prigovora zastare.

Imajući u vidu da je tuženik na prethodno opisani način povrijedio interes i prava tužiteljice jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojim je ugovorena naknada za obradu kredita tzv. ulazna naknada o kojoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužiteljice kao potrošača te je stoga ta odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da tuženik, koji je odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici kao potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj.

U odnosu na navode tuženika u kojem se ističe izostanak kondemnatornog zahtjeva za vraćanje stečenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe treba navesti da je zahtjev za utvrđenje ništetnim prethodno pitanje za ostvarenje zahtjeva za vraćanje stečenog bez osnove na temelju tog pravnog posla ili pak drugih zahtjeva kao posljedice ništetnosti pravnog posla. Pravni interes za takav deklaratorni zahtjev na isključuje sama činjenica što pored deklaratornog, nije postavljen i kondemnatorni zahtjev. Osim toga čl. 328 Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 daje ZOO) propisano je neograničeno isticanje ništetnosti odnosno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi dok je čl. 327. st.1. ZOO-a propisano da se na ništetnost može pozvati svaka zainteresirana stranka što znači da pravo na isticanje ništetnosti nije uvjetovano podnošenjem kondemnatornog zahtjeva

Slijedom navedenog, a temeljem odredbe čl. 325 st. 1. ZPP-a u svezi d odredbom čl. 81 st. 1 i st. 2 ZPP-a, čl. 84 ZPP-a, odredbom čl. 87 st. 1 ZPP-a odredbom čl. 2, 4 st.2 i čl. 5 Direktive Vijeća 93/13EEZ, odredbom čl. 295 ZOO-a, čl. 323 st. 1. ZOO-a i čl. 1115 ZOO-a ovaj sud je usvojio kao osnovan tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje ništetnom odredba čl. 12.toč. 3. predmetnog ugovora o kreditu od 27. prosinca 2007. godine sklopljenog između tužiteljice kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, kojom je ugovorena obveza plaćanja između ostalih i tzv. ulazne naknade.

Tužiteljici je dosuđen parnični trošak sukladno čl. 154, st. 1. ZPP-a imajući u pri tome u vidu vrijednost predmeta spora i važeću odvjetničku tarifu i trošak sastava tužbe u iznosu 200,00 eura prema Tbr. 7. toč.1., za sastav podnesak od 10. lipnja 2026. godine u iznosu od 200,00 eura prema Tbr. 8. toč-1. za zastupanje na ročištima dana 01. srpnja 2026. i dana 20. srpnja 2026. godine svaka radnja po 200,00 eura prema Tbr. 9. toč.1., koji iznosi uvećani za 25 % PDV-a čine trošak od 1.000,00 eura. Tužiteljici je priznat i trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura i na presudu u iznosu od 53,09 eura sukladno zakonu o sudskim pristojbama, što čini sveukupan trošak tužiteljice u iznosu od 1.079,64 eura.

Odluka o kamatama na parnični trošak temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a u svezi s čl. 30. Ovršnog zakona (narodne novine broj 112/12, 25/13 i 93/14).

Tuženiku nije dosuđen zatraženi parnični trošak obzirom je tužiteljica u cijelosti uspjela s tužbenim zahtjevom, a sve sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Makarska, 27. srpnja 2026. godine

Sudac

Angela Koštro

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu.

Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude (članak 348 ZPP-a).

Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud neće dostavljati presudu prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena (članak 335 ZPP-a).

DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika
3. U spis

Broj zapisa: **9-3088b-46298**

Kontrolni broj: **013d4-32a3d-906d8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Makarskoj** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.